

**СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ**

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

економічного зростання, збільшить обсяги виробництва та розширить національний ринок товарів і послуг є першочерговим в системі держзамовлення України.

Отже, законодавство потребує негайних реформ, так як без нормального функціонування інституту державних закупівель неможливе повне задоволення потреб суспільства та підтримка достойних умов життя в країні.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Міняйло О. І. Державні закупівлі товарів та послуг у системі регулювання національної економіки / О. І. Міняйло: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня. канд. економ. наук / О. І. Міняйло. – К., 2014. – 21 с.

2. Беяневич О. А. Деякі питання правового регулювання проведення торгів / Беяневич О. А. // Вісник вищого арбітражного суду України. - № 3. – М., 2011. – С. 181.

3. Артеменко К. Кваліфікаційні критерії: реальна перевірка спроможності учасників чи формальні вимоги / К. Артеменко, Д. Мацієвський / Держзакупівлі. – 2013. — С. 19.

4. Юдіцький О. Л. Шляхи удосконалення законодавства України про закупівлю товарів, робіт, послуг за державні кошти / О. Л. Юдіцький / Приватне право і підприємництво. – 2011. – Вип. 10. – С. 169.

БЛАГОДІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ, ЯК ЮРИДИЧНІ ОСОБИ

Лахай Є. С.

студентка II курсу Навчально-наукового юридичного інституту

Національного авіаційного університету

Науковий керівник: Білоусов В.М.

старший викладач кафедри цивільного права і процесу

Навчально-наукового юридичного інституту

Національного авіаційного університету

У зв'язку зі зміною політичної й економічної ситуації в Україні після проголошення її незалежною державою значно посилюється процес розшарування суспільства, в результаті чого з'явилася категорія громадян, які потребують соціальної допомоги й захисту. Держава, яка до вищевказаних процесів була гарантом такого захисту і здійснювала функції щодо соціального забезпечення громадян, нині зіткнулася з необхідністю залучення до вирішення зазначених проблем недержавних утворень, а саме – благодійних організацій. Власне за участю некомерційного сектора, ядром якого є організації, що здійснюють благодійну діяльність, держава зможе зняти із себе частину витрат, спрямованих на розв'язання соціальних завдань, які вона вирішити в даний час не в змозі. У цьому зв'язку особливої актуальності набуває дослідження правового положення благодійних організацій, створених в Україні.

Благодійні організації в Україні є юридичними особами і тому наділяються правами, які мають юридичні особи.

Засновниками благодійної організації можуть бути громадяни України, іноземні громадяни, особи без громадянства, які досягли 18 років, а також юридичні особи незалежно від форм власності.

Благодійні організації в Україні мають різний статус. Зокрема, відповідно до Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» благодійні організації утворюються і діють за територіальним принципом і поділяються за своїм статусом

на всеукраїнські, місцеві та міжнародні. До всеукраїнських благодійних організацій належать благодійні організації, діяльність яких поширюється на територію всієї України та які мають свої відділення (філії, представництва) в більшості областей України [1, ст. 131].

До міжнародних благодійних організацій – належать благодійні організації, діяльність яких поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави. В Україні діє велика кількість міжнародних благодійних організацій, серед них найбільшим, мабуть, є фонд «Відродження», який фінансується відомим меценатом Джоржем Соросом. Благодійні організації мають цивільні права, що відповідають цілям їх діяльності, передбаченої в установчих документах, і мають пов'язані з цією діяльністю обов'язки. Благодійні організації не мають отримувати прибуток в якості основної мети діяльності. Мета діяльності і предмет мають бути визначені в установчих документах. Взагалі, правоздатність благодійних організацій слід вважати спеціальною, оскільки вони можуть здійснювати лише ті дії, які відповідають меті їх діяльності і передбачені в установчих документах.

Благодійні організації можуть здійснювати один чи декілька видів діяльності, що не заборонені законом.

Вищим органом управління благодійної організації є колегіальний орган (загальні збори, з'їзд, конференція), який здійснює свої повноваження згідно із статутом (положенням) благодійної організації.

До компетенції вищого органу управління благодійної організації належать затвердження статуту (положення) благодійної організації, внесення змін до нього, обрання виконавчого та контрольного органів благодійної організації, затвердження благодійних програм, визначення основних напрямів діяльності благодійної організації, прийняття рішень про реорганізацію та ліквідацію благодійної організації і вирішення інших питань, що передбачені статутом (положенням) про благодійну організацію. Виконавчим органом благодійної організації є правління (комітет). Повноваження правління (комітету) визначаються статутом (положенням) благодійної організації. Для забезпечення поточної діяльності благодійної організації призначається адміністративно-виконавчий орган на чолі з президентом (директором), повноваження якого визначаються статутом (положенням) [2, с. 157-159].

Розпорядчі та контролюючі функції в благодійній організації здійснює наглядова рада, персональний склад якої визначається засновниками (засновником). Члени виконавчого органу благодійної організації, крім президента (директора), не одержують заробітну плату за свою роботу в цьому органі. Витрати, обумовлені виконанням статутних обов'язків у цих органах, можуть бути відшкодовані за рахунок коштів благодійної організації за рішенням правління (комітету). На працівників апарату благодійної організації поширюється законодавство України про працю, соціальне забезпечення і соціальне страхування.

Учасниками таких організацій можуть бути лише фізичні особи (громадяни). При цьому вони не мають, а ні речових, а ні зобов'язальних прав на майно таких юридичних осіб. Інакше кажучи, громадяни, як члени благодійних організацій не набувають від участі в них ніяких майнових доходів та вигід, а також не вправі витребувати повернення членських вкладів, пожертвувань та іншого майна, переданого ними благодійній організації.

Благодійні організації є власниками свого майна і не несуть відповідальності за зобов'язання своїх членів, так само, як останні не відповідають за зобов'язаннями

цих організацій. Доходи від їх діяльності надходять їх учасникам (засновникам). Але вони не можуть розподілятися між членами чи засновниками благодійних організацій, а поступають на потреби цих організацій [3, с. 264].

У сучасному суспільстві благодійна діяльність виконує значні соціальні функції та є важливим чинником розвитку соціально-культурної сфери. У зв'язку з цим необхідно сформувати міцну законодавчу базу, що регулювала б благодійну діяльність. Слід також використати різні форми державної підтримки благодійних організацій і, нарешті, визначити їхнє місце в системі соціальної політики держави.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 25, ст. 252

2. Харитинов Є. О., Харитинова О. І., Старцев О. В./ Цивільне право України: підручник. – Вид. 3, перероб. і доп. – К.: Істина, 2011. - 808 с. 3. Бошицький Ю. Л., Шишка Р. Б./ Цивільне право України: підручник. – К.: Видавництво Ліра – К, 2014. – 760 с.

АВТОРСЬКЕ ПРАВО НА ІНТЕРВ'Ю. ПРОБЛЕМА СПІВАВТОРСТВА ІНТЕРВ'ЮЕРА Й ІНТЕРВ'ЮРОВАНОГО

Ніколаєнко М.В.

студентка Полтавського юридичного коледжу

*Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
м. Полтава*

Сьогодні теорія і практика цивільного права України все частіше звертається до проблемних питань права інтелектуальної власності з намаганням знайти шляхи їх вирішення. Дана активність пояснюється намаганням привести українське законодавство у відповідність до європейського, що, у свою чергу, є однією з умов повноцінного членства країни в Європейському Союзі, до якого так прагне наша держава.

Українська правова система має велику кількість спірних питань у контексті такого інституту інтелектуальної власності як авторське право. Одним з них є питання співавторства інтерв'ю. Ураховуючи вище наведене, актуальність обраної теми обґрунтовується загостренням даної проблеми у сфері мас-медіа, неефективністю законодавчих норм щодо неї і важливістю продовження теоретичної роботи задля подальшого її вирішення. Метою роботи є намаганням узагальнити різні точки зору з обраного питання, виділивши найбільш гострі спірні питання, а також виробити підхід до розв'язання проблеми.

Перш за все, зазначимо, що у ч. 3 ст. 13 сьогоденної редакції Закону України «Про авторське право і суміжні права» (далі – Закон) від 23 грудня 1993 року визначається: «Співавторством є також авторське право на інтерв'ю. Співавторами інтерв'ю є особа, яка дала інтерв'ю, та особа, яка його взяла. Опублікування запису інтерв'ю допускається лише за згодою особи, яка дала інтерв'ю»[1].

Кожне твердження вище наведеної норми вимагає уточнень та доопрацювання, оскільки створює додаткові перешкоди журналістській діяльності, а результативність, яка, як вважалося, перекриє усі мінуси нововведення, себе не виправдала.

У ході дослідження було опрацьовано ряд теоретичних праць з питань авторського права, розглянуто різні думки експертів. Результатом стало виокремлення наступних ключових проблем в обраному напрямку.